

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 12ο Έτος: 2011

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ 400/328013 - 23

Γιά τις καταθέσεις των Είσοφορων και Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε να μάς αποστέλλετε φωτοαντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Όπου επίσης μπορείτε να μάς στέλνετε και ταχυδρομικές έπιταγές στο όνομα του Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, για να μπορούμε στή συνέχεια να σᾶς αποστέλλουμε την σχετική επίσημη απόδειξη του Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σέ περίπτωση πού επιθυμείτε να δωρήσετε χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τόν χώρο τῆς ἐργασίας σας, παρακαλούμε να ἐπικοινωνήτε μέ τόν κ. Βασίλειο Τσιτσόκο, στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΙΟΣΣΕΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 23920-63277
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-852481
7. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατά
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλά πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεήμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 12ο ΕΤΟΣ 2011

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ Ἕνας ἀμύθητος πνευματικός θησαυρός γιά ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα

Εἰσαγωγή

«Ἡ Παρθένος σήμερα τόν Ὑπερούσιον
τίκτει καί ἡ γῆ τό σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ
προσάγει. Ἄγγελοι μετά ποιμένων δοξολο-
γοῦσι, Μάγοι δέ μετά ἀστέρος ὁδοιποροῦσι.
Δι' ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη Παιδίον νέον ὁ πρό
αἰώνων Θεός».

Ἡ ἐκκλησιαστική ὕμνολογία μας εἶναι
κατά κοινὴ ὁμολογία ποίηση ὑψηλῆς στάθ-
μης μέ θαυμάσιο μέλος, ἀλλά καί πολύ πε-
ριεκτική, μέ βαθιὰ θεολογία. Μικτό τό

Κοντάκιο αὐτό τῶν Χριστουγέννων, σέ
ὅλους μας γνωστό, ὅμως ἡ κάθε του λέξη
οἰκοδομεῖ τό θαῦμα τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως
τοῦ Κυρίου μας καί περιέχει θησαυρό. Παρ-
θένος εἶναι ἡ Θεοτόκος καί τίκτει (γεννᾷ) τόν
Ὑπερούσιο Λόγο, τήν ἀσύλληπτη Θεότητα
σήμερα μέσα σέ ἓνα σπήλαιο πού τό προσφέ-
ρει ἡ γῆ. Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι, ἀπλοί ποι-
μένες καί σοφοί μάγοι ἐνώνουν τόν ὕμνο
τους μέ δοξολογική διάθεση καί πανηγυρί-
ζουν τό γεγονός. Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ γιορ-

τάζουν. Ὁ οὐράνιος κόσμος προσφέρει τό κα-
θοδηγητικό ἀστέρι καί ἡ γῆ τό σπῆλαιον. Καί
γιά ποιόν λόγο γίνονται ὅλα αὐτά; Γιατί γεν-
νήθηκε γιά μᾶς ἕνα Νέο Παιδί, ἀσύγκριτα
ἀνώτερο ἀπό τά ἄλλα καί ἐνῶ
εἶναι Νέο Παιδί, παράλληλα
εἶναι καί ὁ πρό αἰώνων Θεός.
Ἄς προσέξουμε τήν ἀντί-
θεση νέο παιδί - πρό
αἰώνων Θεός, ἀλλά
προπάντων ἄς θελή-
σουμε νά ἐμβαθύ-
νουμε, ὅσο μᾶς εἶναι
δυνατόν στό Μυστή-
ριον τῆς Θείας ἐνσαρ-
κώσεως. Ἀσύλληπτο
βέβαια στήν ἀνθρώ-
πινη λογική. Μυστήριο
τῆς Θείας Ἀγάπης.

Α. Ὁ Πλάστης παίρνει τή μορφή τοῦ πλάσματος

Κατ' ἀρχήν θά ἤθελα νά μεί-
νουμε στήν ἐννοια, στό βαθύτερο νόημα
τῆς λέξης «σήμερον» καί νά τονίσουμε κά-
ποιες ἀλήθειες.

Τή Γέννηση τοῦ Κυρίου μας δέν τήν γιορ-
τάζουμε ἐθιμοτυπικά, γιά νά θυμηθοῦμε ἕνα
γεγονός πού πρίν δύο χιλιάδες χρόνια συ-
νέβη, ὡς ἐπέτειο, ἀλλά τό βιώνουμε ὡς γε-
γονός τοῦ παρόντος, τοῦ σήμερα μέσα στό
λειτουργικό χρόνο. Δηλαδή, ἡ ὅλη ὑπαρξή
μας, ἡ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας, τό κάθε
λεπτό τῆς ὥρας, λούζεται καί ἀγιάζεται καί
μεταμορφώνεται, ὅταν ἐμβαπτίζεται μέσα
στήν ὑπαρκτή αὐτή πραγματικότητα τῆς
Θείας Ἐνσαρκώσεως. Μέ ἄλλα λόγια ἀπό
τήν ὥρα πού ἦλθε ὁ Κύριος στή γῆ, μετα-
μόρφωσε τή ζωή μας, τήν ψυχολογία μας,
τόν τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι, τό εἶναι μας μέ
ἄλλα λόγια.

Μᾶς λύτρωσε ἀπό τήν φθορά καί ἀπό τόν

θάνατο, μᾶς παρέδωσε στά χέρια τό κλειδί
τοῦ Παραδείσου. Μᾶς υἱοθέτησε καί μᾶς κα-
τέστησε κληρονόμους ὅλων Του τῶν
ἀγαθῶν.

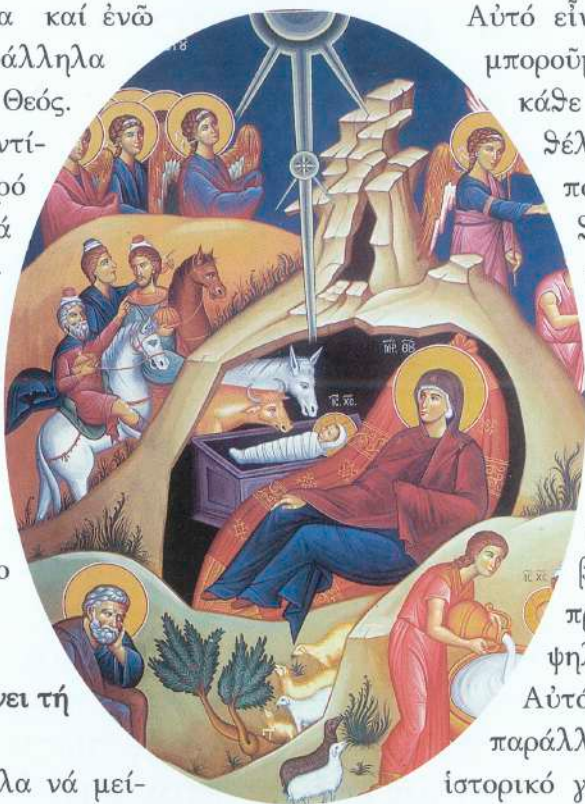
Αὐτό εἶναι ἕνα γεγονός πού
μποροῦμε νά τό βιώνουμε τήν
κάθε στιγμή, ἀρκεῖ νά τό
θέλουμε, δέν εἶναι κάτι
πού ἀνήκει στό παρελ-
θόν, ἀνήκει στό ἐδῶ
καί στό τώρα.

Γιά τόν καθένα
μας γεννήθηκε καί
γεννιέται ὁ Χριστός
τήν στιγμή κατά τήν
ὁποία ἀνοίγουν τά
μάτια του καί τήν
βλέπει αὐτήν τήν
πραγματικότητα καί τή
ψηλαφεῖ καί τήν βιώνει.

Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει
παράλληλα ὅτι δέν εἶναι καί
ιστορικό γεγονός. Εἶναι ὄντως

ιστορικό γεγονός ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου.
Δηλαδή τήν νύχτα τῆς 25ης Δεκεμβρίου,
πρίν 2.000 περίπου χρόνια ἦλθε στή γῆ μας
ὁ Κύριος, γεννήθηκε στή Βηθλεέμ, περπά-
τησε στή γῆ τοῦ Ἰσραήλ, δίδαξε, θαυματούρ-
γησε, σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε, ὅμως
λόγω τοῦ ἀσύλληπτου μεγέθους τοῦ γεγονό-
τος ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς αἰῶνες καί ἡ
ἐμβέλειά του φθάνει μέχρι τήν συντέλεια
τοῦ κόσμου, ἀλλά ἐπεκτείνεται καί στήν
αἰωνιότητα. Πρόκειται γιά ἕνα παρόν διαρ-
κειάς ἀτελευτήτου.

Αὐτή εἶναι μιά πολύ βασική ἀλήθεια πού
πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε, προκειμένου
νά καρπωθοῦμε τήν εὐλογία τῶν Χριστου-
γέννων γιά ὅλη μας τή ζωή. Ὅτι ἔχει σχέση
μέ τό σωτηριολογικό ἔργο τοῦ Κυρίου εἶναι
ἕνα αἰώνιο παρόν. «Σήμερον γεννᾶται ἐκ
Παρθένου», «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου»,

«Ἐπεφάνη σήμερον τῇ οἰκουμένῃ» κ.λπ.

Καί γιά νά δοῦμε τίς πρακτικές ἐπιπτώ-
σεις τοῦ «Σήμερον» στή ζωή μας, ἄς ἔχουμε
ὑπόψη μας, ὅτι μᾶς σώζει ἡ σωστή ἐκμετάλ-
ληψη τῆς κάθε στιγμῆς, τοῦ τώρα. Τό πα-
ρελθόν δέν τό ἔχουμε πιά στά χέρια μας, τό
μέλλον ἀνήκει στόν Θεό, μόνο τό παρόν
εἶναι δικό μας. «Ἰδού νῦν καιρός εὐπρόσδε-
κτος ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας». Αὐτήν τήν
στιγμή, τήν κάθε στιγμή ζητάει ὁ Κύριος νά
ἀνανεώσουμε τό συμβόλαιό μας καί τό συμ-
φωνητικό μας μαζί Του γιά τήν σωτηρία
μας.

Νά διατεθοῦμε ἔτσι ἀπέναντί Του, νά νιώ-
σουμε τόση πολλή εὐγνωμοσύνη γιά τήν συγ-
κατάβαση καί τήν Ἀγάπη Του, ὥστε νά
ἀναπαύεται μέσα μας.

Ὅταν τήν καρδιά μας τήν συνέχει ἡ ἀγαλ-
μία τῆς λύτρωσης πού μᾶς χάρισε Ἐκεῖνος
μέ τή γέννησή Του, μέσα σ' αὐτήν τήν ἀτμό-
σφαιρα τῆς χαρᾶς μικραίνουν πολύ καί ἐξα-
φανίζονται συχνά οἱ λύπες, τά ἀδιέξοδα καί
οἱ στεναχώριες τῆς καθημερινότητας. Κυ-
ριαρχεῖ ἡ μεγίστη δωρεά στήν καρδιά καί
σβήνει τόν ἐφήμερο πόνο.

Β. «Ἡ Παρθένος, λοιπόν, σήμερον τόν ὑπερούσιον τίκτει καί ἡ γῆ τό σπῆλαιον τῷ Ἀπροσίτῳ προσάγει...»

Ὑπερούσιος καί Ἀπρόσιτος ὁ Θεός. Ἡ
Παρθένος γεννᾷ, μᾶς λέει τό τροπάριο, μιά
ὑπερφυσική Ὑπαρξη. Ἀπρόσιτη, ἀπλησία-
στη καί στό νοῦ καί στίς αἰσθήσεις τοῦ
ἀνθρώπου, μιά Ὑπαρξη ἀκατάληπτη, τήν
Θεότητα, τόν Δημιουργό τοῦ παντός, τόν
Κυβερνήτη καί Κυρίαρχο τοῦ σύμπαντος.

Ὁ Ἀπρόσιτος Θεός, ἕνα βρέφος στήν ἀγκα-
λιά μιᾶς κόρης! Ὅχι μόνον οἱ ἄνθρωποι,
ἀλλά οὔτε καί οἱ Ἄγγελοι δέν μποροῦν νά
κατανοήσουν τό Μυστήριο! Γράφει ὁ ὕμνω-
δός τοῦ Ἀκάθιστου ὕμνου: «Πᾶσα φύσις
ἀγγέλων κατεπλάγη τό μέγα τῆς Σῆς ἐναν-

θρωπήσεως ἔργον. Τόν ἀπρόσιτον γάρ ὡς
Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτόν ἄνθρωπον,
ἡμῖν μέν συνδιαχόντα, ἀκούοντα δέ παρά
πάντων οὕτως». Καί τά τάγματα τῶν Ἀγγέ-
λων, ἀκόμη, λέει κατεπλάγησαν. Καί τά
ἐννέα τάγματα καί αὐτά τά Χερουβεὶμ καί
τά Σεραφεὶμ, ὅταν εἶδαν τό θαῦμα, δηλαδή
ὅταν αἰσθάνθηκαν τό Θεό προσιτό «συνδια-
χόντα ἡμῖν» νά ζεῖ δηλαδή ἀνάμεσα στοὺς
ἀνθρώπους, σάν ἄνθρωπος καί Αὐτός, ἔμει-
ναν ἔκπληκτοι. Θά ἐπανελάβαν ἀσφαλῶς
καί πάλι ἐκεῖνο τό φοβερό «Στῶμεν καλῶς,
στῶμεν μετά φόβου». Τί συμβαίνει, τί θω-
ροῦν τά μάτια μας! Θά εἶπαν. Δέν εἶναι δική
μου ἄποψη αὐτή. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας
μας λένε πὼς αὐτή ἡ ἄπειρη συγκατάβαση
καί ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας, τοὺς σταθερο-
ποίησε περισσότερο καί αὗξησε τήν ἀγάπη
τους γιά τό Θεό.

Βέβαια οἱ Προφῆτες πρό πολλῶν αἰώνων,
προφήτευσαν τό γεγονός. Ὁ προφήτης
Ἡσαΐας γράφει: «Ἰδού ἡ Παρθένη ἐν γαστρὶ
ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα
αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμε-
νον "μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός"», δηλαδή Ἐμμα-
νουήλ σημαίνει «ὁ Θεός μαζί μας».

Καί ὁ Βαρούχ καί ὁ Μαλαχίας καί πολλοὶ
ἄλλοι προφῆτες μᾶς τό βεβαιώνουν. Θά
ἔρδει στή γῆ, μᾶς λένε, καί θά μᾶς συνανα-
στραφεῖ ὁ Κύριος, ἀλλά στό ἀνθρώπινο
μουαλό ἦταν ἀδύνατο νά κατανοήσει καί νά
συλλάβει αὐτή τήν ἀλήθεια, αὐτήν τήν ὄντο-
λογική παρουσία τοῦ Κυρίου στή γῆ, φαντα-
ζόταν καί ἐρμήνευαν τά λόγια τῶν
προφητῶν διαφορετικά. Ἴσως Τόν περίμε-
ναν τόν Θεό, σάν Ἐνέργεια, σάν Χάρη ἀνά-
μεσά τους. Ἐδῶ ὅμως ἔχουμε ρεαλισμό,
ἔχουμε ἐνσάρκωση τῆς Θεότητος, ἔχουμε Θε-
ἄνθρωπο στή γῆ.

Ἡ Θεία αὐτή Παρουσία, εἶναι τό «σεσιγη-
μένον Μυστήριο χρόνους αἰωνίους» κατά
τόν Ἀπόστολο Παῦλο.

Ἦδη καί πρίν ἀπό τούς Προφῆτες εἶχε μιλήσει γιά τό γεγονός αὐτό ὁ Κύριος μέσα στόν Παράδεισο, μετά τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων. Εἶχε πει στό φίδι: «Ἐκεῖνος θά σοῦ συντρίψει τό κεφάλι καί σύ θά Τόν πληγώσεις στήν φτέρνα» (Γένεσις 3, 15). Μιλοῦσε στό διάβολο βέβαια ὁ Κύριος, πού κρύβονταν μέσα στό φίδι καί ἐννοοῦσε τήν Ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ Του, πού θά κατέλυε τό κράτος τοῦ σατανᾶ, μέ τόν Σταυρικό Του θάνατο. Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ πληγωμένη φτέρνα τοῦ Κυρίου. Ἀλλά καί τά μετέπειτα χρόνια καί στόν Ἀβραάμ ἔκανε νύξη αὐτοῦ τοῦ θέματος ὁ Κύριος, ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι θά εὐλογηθεῖ τό σπέρμα του καί ἕνας πολυπληθής μέγας λαός θά προέλθει ἀπό αὐτόν. Ἐννοοῦσε τούς πιστούς τῆς Ἐκκλησίας, τούς Χριστιανούς, πού ἐπρόκειτο νά ἀπλωθοῦν σέ ὅλη τή γῆ.

Γ. «Δι' ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη Παιδίον νέον, ὁ πρό αἰώνων Θεός».

Στήν κατακλείδα τοῦ τροπαρίου ἔχει ἐπικεντρώσει ὁ ὑμνογράφος τό ἐξαιρετικό βᾶθος τοῦ ὅλου ἐξαίσιου αὐτοῦ γεγονότος. Ὁ πρό τῶν αἰώνων Θεός γιά μᾶς γεννήθηκε μέ τή μορφή τοῦ Παιδιοῦ, ἐνός νέου πρωτόφαντου Παιδιοῦ. Θεάνθρωπος ὁ Θεός, περπατᾷ στή γῆ μας. Μᾶς διδάσκει, μᾶς θεραπεύει, μᾶς τρέφει καί τελικά θυσιάζεται, σταυρώνεται, πεθαίνει μέ τόν πῖο ἀτιμωτικό θάνατο τῆς ἐποχῆς, γιατί μᾶς ἀγαπᾷ καί θέλει νά ἐπανορθώσει ἐπηυξημένα ὅ,τι ὁ σατανᾶς κατέστρεψε. Νά μᾶς ἀποκαταστήσει πάλι στή Βασιλεία Του, εὐτυχισμένους καί μακάριους. Μᾶς ἀνοίγει τό δρόμο πρὸς τό καθ' ὁμοίωσιν. Δέν πρόκειται μόνον γιά μιά ἀπλὴ ἀποκατάσταση ἀλλὰ γιά μιά νέα γέννηση.

Τά Χριστούγεννα δέν εἶναι μόνον τά γενέθλια τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ ἀποτελοῦν σύμ-

φωνα μέ τήν ἀξιόλογη παρατήρηση τοῦ Μ. Βασιλείου «τὴν γενέθλιον ἡμέρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». Δηλαδή γιά τόν καθένα μας εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων του.

Τά Χριστούγεννα εἶναι πάνδημα γενέθλια. Μαζί μέ τόν Κύριο γιορτάζουμε ὅλοι τήν ἀρχή, τό ξεκίνημα τῆς ἀναγέννησής μας σέ μιά πνευματική ζωή. Αὐτό τό ξεκίνημα, μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τό φθινό σαρκικό φρόνημα, ἀπό τήν ὑλοζωία, ἀπό τό φόβο τοῦ θανάτου καί μᾶς ὁδηγεῖ στήν περιοχὴ τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ὁμορφιάς καί τῆς Ζωῆς. Γίνεται κανεὶς φορέας μιᾶς πνευματικῆς ἀνδοφορίας καί ἀκτινοβολίας.

Δ. Ὅμως γιά νά βιωθεῖ αὐτὴ ἡ πραγματικότητα χρειάζεται μιά βασικὴ προϋπόθεση.

Πρέπει νά θελήσουμε νά γκρεμίσουμε ὅ,τι παλιό ὑπάρχει μέσα μας, τόν παλιό ἄνθρωπο. Πρέπει νά προηγηθεῖ ἕνας σεισμός, πού θά ἀλλοιώσει τό εἶναί μας καί θά μισήσουμε τήν ἁμαρτία σέ ὅλες τῆς τίς μορφές καί τίς ἐκδηλώσεις. Πρέπει νά ποθήσουμε τήν ἀναγέννησή μας ἐκ βαθέων, νά τή ζητήσουμε ἀπὸ τόν Κύριο καί Ἐκεῖνος, ὅταν ὁ πόθος μας εἶναι γνήσιος θά ἀνταποκριθεῖ σίγουρα. Ὅμως ἄς τό προσέξουμε ιδιαίτερα αὐτό. Νά εἶναι πεντακάθαρος ὁ πόθος μας χωρίς ὑποκρισία, χωρίς δολιότητα, μακριά ἀπὸ κάθε ἐγκόσμια προβολή, μακριά ἀπὸ κάθε φιλαυτία. Νά λαχταρήσουμε νά λάμψει στήν καρδιά μας ἡ δική Του δόξα, τό δικό Του ἀστέρι. Νά πεθάνει τό ἐγὼ μας γιά νά ζεῖ Ἐκεῖνος μέσα μας παντοτινά. Νά λέμε διαρκῶς τό τοῦ ψαλμωδοῦ «μή ἡμῖν, Κύριε, μή ἡμῖν ἀλλὰ τῷ ὀνόματί Σου δός δόξαν». Ἔτσι θά νοηματοδοτήσουμε τή ζωὴ μας καί θά γιορτάσουμε μαζί Του καί τά δικά μας πνευματικὰ γενέθλια στό φῶς μιᾶς νέας ζωῆς. Νά δώσει ὁ Θεός.

Μοναχὴ Θέκλα Νικολαΐδου

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Στίς 2 Δεκεμβρίου 2010 ὁ Δικηγορικός Σύλλογος Ἀθηνῶν ἀνακοίνωσε ὅτι μέ τό ἄρθρο 14 παρ. 5 τῆς δανειακῆς σύμβασης ἡ Ἑλλάδα παραιτεῖται ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΑ καί ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ ἀπὸ τίς ἀσυλίες προστασίας τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Μέ τόν ὅρο αὐτό, ὑπογραμμίζει, παραβιάζονται θεμελιώδεις ἀρχές τοῦ διεθνoῦς, τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καί τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου. «Τέτοιος πρωτόγνωρος ὅρος δέν συναντᾶται οὔτε σέ ἀποικιοκρατικές συμβάσεις... Παραβιάζει τὴ θεμελιώδη ἀρχὴ σεβασμοῦ τῆς κυριαρχίας τοῦ κράτους· ἀπειλεῖ, θέτει σέ κίνδυνο καί προσβάλλει στόν πυρήνα τους τὰ κυριαρχικά δικαιώματα, τὴν ἴδια τὴν κυριαρχία καί τὴν ὑπόστασι τῆς χώρας». Σύμφωνα μέ τό Δικηγορικό Σύλλογο «ἡ δανειακὴ σύμβαση εἶναι ΕΚΝΟΜΗ».

Τό θέμα εἶναι ἄκρως σοβαρό καί φλέγον, ἂν μάλιστα λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τόν ὅρο τῆς σύμβασης, ἡ ὁποία διέπεται ἀπὸ τό ἀγγλικό δίκαιο, ὅτι οἱ δανειστές μποροῦν νά μεταβιβάσουν σέ τρίτη χώρα τὰ δικαιώματά τους. Δηλαδή εἶναι δυνατόν νά ἐκχωρηθεῖ ἢ νά «πουληθεῖ» τό Ἑλληνικό χρέος σέ ἄλλες ἐνδιαφερόμενες χώρες ἢ στήν Τουρκία, χωρίς ὁ δανειολήπτης (ἡ Ἑλλάδα) νά μπορεῖ νά ἀντιτάξει ἀντιρρήσεις. Μποροῦν ἐνδεχομένως νά κατασχεθοῦν ἀκόμη καί τό κτίριο τῆς ἐλληνικῆς Βουλῆς ἢ καί τὰ ὑπὸ παραγωγία πολεμικά ἀεροπλάνα - κάποιον ἔγραψαν καί ἡ Ἀκρόπολη - ἀπὸ τρίτους δανειστές μας, πού θά ἀντλοῦν δικαιώματα ἀπὸ τὴν παραπάνω δανειακὴ σύμβαση ἢ θά ἐμφανιστοῦν στοὺς σχετικούς πλειστηριασμούς ὡς ὑπερθεματιστές.

Ἀντιλαμβανόμαστε τίς συνέπειες τῆς ἐπαίσχυντης σύμβασης μέ τούς ἐπαχθέστατους ὅρους τῆς; Μὲ μιά μόνον ὑπογραφή πα-

ραδώσαμε τὴν ἐθνικὴ μας κυριαρχία καί ὁλόκληρη τὴ δημόσια περιουσία μας! Τότε, γιατί ἐνόχλησε ἡ ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τό λαό: «Δηλώνουμε ὅτι εἴμαστε μιά χώρα ὑπὸ κατοχὴ καί ἐκτελοῦμε ἐντολές τῶν κυρίαρχων δανειστῶν μας»;

Γιά ποιά δημοκρατία μιλάμε; Μήπως δημοκρατία εἶναι «ἐνός ἀνδρός ἀρχή», ψηφισμένου μάλιστα ἀπὸ τό 32,8% - τό 29,9% δέν ψήφισε - περίπου τῶν ἐγγεγραμμένων ἐλλήνων πολιτῶν; Ὁχριοῦν οἱ δικτατορίες μπροστὰ στά στυγνὰ τεκταινόμενα εἰς βάρος τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Καί οἱ ἀξιότιμοι ἀκριβοπληρωμένοι βουλευτές μας τί κάνουν; Ἐλαχιστότατοι εἶδαμε νά ἐκφράζουν τούς προβληματισμούς τους γιά τὴ σύμβαση. Οἱ ὑπόλοιποι πιθανόν νά εἶναι ἀπασχολημένοι μέ τὴν ὑλοποίηση τοῦ ὁράματος τοῦ πρωθυπουργοῦ γιά τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία «ὀφείλει νά γίνῃ τό κέντρο εὐζωίας τῆς Εὐρώπης», πού ἀναλυόμενο μέ βάση τὰ ἀνά τόν κόσμο ὁμοειδῆ σημαίνει νά μετατραπεῖ σέ τόπο ἐκπόρνευσης τῶν γηγενῶν, ἄνδισις τοῦ ὁργανωμένου ἐγκλήματος καί γενικότερης κατάπτωσης τῆς κοινωνίας.

«Οἱ Ἕλληνες εἶναι λαὸς δυσκολοκυβέρνητος, γι' αὐτό πρέπει νά τοὺς χτυπήσουμε στόν πολιτισμό, στή γλῶσσα, στή θρησκεία, στήν ἱστορία τους, γιά νά μὴν τοὺς δώσουμε εὐκαιρία νά ξανααναπτυχθοῦν στή Νοτιοανατολικὴ Μεσόγειο», δήλωνε κάποτε ὁ πολὺς ἀμερικανοεβραῖος Χένρυ Κίσσινγκερ, πρῶην ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. Καί τώρα ἡ ἐπίθεση εἶναι γενικευμένη καί ὁργανωμένη.

Ἀδελφοί συνέλληνες, ἡ πατρίδα μας κινδυνεύει ὅσο ποτέ μέχρι σήμερα, κι ἄς εἶναι πλουσιότατη σέ ὀρυκτὰ καί ὑποθαλάσσιο πλοῦτο. Καταστράφηκε - ἀνθρωπίνως - τό

μέλλον τό δικό μας, όχι βεβαίως τών πολι-
τικών μας· ἐκείνων ἐξασφαλίσθηκε περιλαμ-
προ. Ὑποθηκεύσαμε τό μέλλον τών
ἐπερχομένων γενεῶν, στοιχειώνοντας ἀκόμη
καί τά σχολεῖα μας. ἕως πότε θά ἀδιαφο-
ροῦμε γιά τά ὅσα εἰς βάρος μας ἀποφασίζουν;
Ἔως πότε θά βουλιάζουμε στόν καναπέ τῆς
τηλοφίας, δεχόμενοι τήν πλύση ἐγκεφάλου
τῶν στρατευμένων, γιά τήν κατεδάφιση τῆς
πατρίδας μας, δημοσιογράφων; Ἔως πότε
θά ἀνεχόμαστε ἡ Ἑλλάδα μας νά «παζα-
ρεύεται», νά παραδίδεται, νά σκλαβώνεται;
Θά ὑποκύψουμε στούς τοκογλύφους, πού δα-

νείζουν μέ τά μισά ἐπιτόκια στίς ὑπόλοιπες
χώρες, χωρίς νά διεκδικοῦν παράδοση τῆς
ἐθνικῆς τους κυριαρχίας; Αὐριο θά εἶναι
ἀργά. Ἄς μή μᾶς διαφεύγει τί προβλέπει ἡ
ἀκροτελεύτια διάταξη τοῦ Συντάγματος: ἡ
τήρηση τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται στόν πα-
τριωτισμό τῶν Ἑλλήνων, πού δικαιοῦνται
καί ὑποχρεοῦνται νά ἀντιστέκονται μέ κάθε
μέσο ἐναντίον ὁποιουδήποτε ἐπιχειρεῖ νά τό
καταλύσει μέ τή βία».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Οἱ θεμελιώδεις ἀνάγκες τοῦ παι-
διοῦ εἶναι ὀργανικές καί ψυχικές.
Ὅργανικές εἶναι ὅσες ἀναφέ-
ρονται στή σωματική του κατάσταση,
δηλαδή στήν πείνα, στή δίψα, στήν κό-
πωση, στή θερμοκρασία, στόν πόνο
κ.λπ. Ἡ ὁμαλή ἀνάπτυξη τοῦ ὀργανι-
σμοῦ ἀπαιτεῖ τήν προσοχή μας σ' ὅλες
αὐτές τίς ἀνάγκες, ἰδιαίτερα στίς ἀπο-
φασιστικές περιόδους ἀναπτύξεως τοῦ
ὀργανισμοῦ. Ὑπερβολικές ἢ γιά πολύ
χρόνο διαφεύσεις τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν,
ὀδηγοῦν τό παιδί σέ συναισθηματικές
ἀντιδράσεις διάφορες, μεταξύ τῶν
ὁποίων οἱ σπουδαιότερες εἶναι ἡ ἀγω-
νία, ἡ μνησικακία, τό συναίσθημα τῆς
μειονότητας.

Περισσότερο ὅμως ἐδῶ μᾶς ἐνδια-

φέρουν οἱ θεμελιώδεις ψυχικές ἀνάγ-
κες τοῦ παιδιοῦ. Αὐτές εἶναι τέσσαρες,
οἱ ἐξῆς: α) Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀσφάλειας: Τό
παιδί ἔχει ἀνάγκη νά αἰσθάνεται ὅτι
ὑπάρχουν γύρω του ἄνθρωποι πού τό
θέλουν, ἐνδιαφέρονται γι' αὐτό, τό
φροντίζουν καί τό προστατεύουν. Δια-
φορετικά αἰσθάνεται ἀνησυχία, ἀγωνία,
ἀβεβαιότητα, φόβο, πού ὀδηγοῦν τό
παιδί στήν καταστροφή καί τίς ἐπι-
κίνδυνες στιγμές τῶν ψυχολογικῶν
κρίσεων. Δημιουργοῦν στό παιδί κα-
ταστάσεις μή προσαρμογῆς καί ὁμαλῆς
ἐπιδόσεως στήν πρόοδό του. β) Ἡ
ἀνάγκη τῆς ἀγάπης: Τό παιδί πέραν τῆς
ἀνάγκης νά αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ἀπο-
δεκτό, ὅτι τό θέλουν καί δέν τό παρα-
μελοῦν, ἔχει τήν ἀνάγκη νά αἰσθάνε-

ται ὅτι τό ἀγαποῦν. Ἐπιθυμεῖ νά ζῇ
μέσα σέ μιᾶ ἀτμόσφαιρα στοργῆς καί
ἀγάπης καί ταρασσεται, ὅταν αἰσθάν-
νεται ὅτι δέν ἀσθάνονται ἄπειρη ἀγά-
πη πρός τό παιδί. Αὐτή ἡ ἀνοιχτομά-
τα ἀγάπη, καθῶς λέγει ὁ λαός, ὅλα τά
τακτοποιεῖ. Διαφορετικά αὐτή ἡ τα-
ραχή, συνδυαζόμενη μέ τίς ταραχές
τῶν διαφόρων ψυχολογικῶν κρίσεων
τοῦ παιδιοῦ, θανατώνει τόν ψυχικό του
κόσμο. Οἱ γονεῖς πρέπει νά ἐννοήσουν
περισσότερο τήν ἀνάγκη αὐτή. γ) Ἡ
ἀνάγκη ἀναγνώρισεως. Ἀκόμη ἐπιθυ-
μεῖ τό παιδί ἀναγνώριση, καλή μετα-
χείριση. Ἡ ἀναγνώριση ἀπό τοὺς
ἄλλους καί ἰδίως ἀπό τοὺς γονεῖς
του καί κατόπιν ἀπό τοὺς δασκάλους
του, κάνει τό παιδί νά ἐκτιμᾷ τήν
προσωπική του ἀξία καί νά σέβεται τόν
ἑαυτό του. Τό ὀδηγεῖ στήν ἐπιθυμία τῆς
ἐπιτυχίας καί στήν αὐτοπεποίθηση,
ἐνῶ ἡ διάψευση τοῦ δημιουργεῖ τό συ-
ναίσθημα τῆς κατωτερότητας καί ἄλλα
συμπλέγματα. Κακή ὑπηρεσία προ-
σφέρουν ὅσοι γονεῖς ἢ ἐκπαιδευτικοί
εἰρωνεύονται τό παιδί, κυρίως ὅταν,
συνεπεία τῶν ψυχολογικῶν κρίσεων
του, παρουσιάζεται ἄστατο, τότε τό
ἀποκαλοῦν ἡλίθιο καί ἀνευρίσκουν σ'
αὐτό μόνο ἐλλείψεις. Ἀγνοοῦν τή με-
γάλη σημασία πού ἔχει ἕνας καλός λό-
γος στίς κρίσιμες στιγμές, ἕνας ἐπαινος
δίκαιος. Πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι
ὅλοι ἐπιθυμοῦν νά τοὺς προσέξουν οἱ
ἄλλοι, τήν ἀνάγκη ὅμως αὐτή σέ με-
γάλο βαθμό τήν ἔχουν τά παιδιά στίς
δύσκολες στιγμές τους. Ἡ μή ἀνα-
γνώριση λοιπόν ὀδηγεῖ στήν κατα-
στροφή, τήν ὁποία ἐννοεῖ ὁ καθέννας

μας. δ) Ἡ ἀνάγκη τῆς κατανοήσεως. Τό
παιδί θέλει ἐπίσης νά κατανοοῦμε τίς
ἀνάγκες του, τά διαφέροντά του, τίς
δυνάμεις καί ἐλλείψεις του, τήν κάθε
φορά κατάστασή του καί ἰδιαίτερα
στίς διάφορες κρίσεις του, ὅποτε δέν θά
εἴμαστε ὑπερβολικοί στίς ἀπαιτήσεις
μας. Θά τό ἐπιτύχωμε αὐτό, ἂν προ-
σπαθῇσωμε νά μεταφερθοῦμε στή θέση
τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ ψυχολογία δέχεται, ὅτι εἶναι ζω-
τικῆς σπουδαιότητος οἱ θεμελιώδεις
αὐτές ἀνάγκες, γιά νά ἀναπτυχθῇ τό
παιδί μέσα στήν οἰκογένεια καί στό scho-
leio καί νά ἔχη ὁμαλή ἐξέλιξη καί πρό-
οδο. Ὅταν ικανοποιοῦνται αὐτές οἱ βα-
σικές ἀνάγκες, σωματικές, πνευματι-
κές, συναισθηματικές καί κοινωνικές,
τό παιδί αἰσθάνεται ἄνετα καί ἡ ἄνε-
ση καί ἡ εὐχαρίστηση τό προωθοῦν.
Ἐκεῖνο ὅμως πού χρειάζεται, δέν
εἶναι ἡ ὑπερικανοποίηση μερικῶν ἀπ'
αὐτές τίς ἀνάγκες, ἀλλά ἡ συμμετρι-
κή ικανοποίηση ὅλων τῶν ἀναγκῶν.
Τότε θά ἀναπτυχθῇ ἕνα παιδί μέ
αὐτοπεποίθηση, αἰσιοδοξία, κοινωνι-
κότητα, ἕνα παιδί ψυχικά ὑγιέστατο.

Ἀντίθετα, ἡ μή παρακολούθηση καί
κατανόηση τοῦ παιδιοῦ καί ἡ μή ικα-
νοποίηση τῶν ἀναγκῶν του, ἔχει σάν
ἀποτέλεσμα τή δημιουργία τοῦ προ-
βληματικοῦ παιδιοῦ, τοῦ δύσκολου,
πού θά ὑποφέρῃ κι' αὐτό καί οἱ γονεῖς
του σ' ὀλόκληρη τή ζωή τους, ἀλλά καί
οἱ δάσκαλοι του στή σχολική ζωή καί
ἡ κοινωνία, πού θά ἔχη τέτοιους πο-
λίτες.

Γεώργιος Ἀν. Ρούσκας
τ. Δ/ντῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΥΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΡΓΗ*

‘Ο θυμός είναι θηρίο άγριο

‘Ο θυμός είναι θηρίο και μάλιστα θηρίο άγριο και επιθετικό. «‘Ο θυμώδης άνθρωπος, όταν βρίσκεται σε κατάσταση θυμού, είναι αποκρουστικός και απαίσιος στην όψη». Πραγματικά, δεν υπάρχει χειρότερο ούτε ασχημότερο πράγμα από τό πρόσωπο ενός θυμωμένου ανθρώπου. ‘Αν όμως τό πρόσωπό του παρουσιάζει τέτοια ασχήμια, σκεφθείτε πώς είναι ή ψυχή του. ‘Οντως, όπως ακριβώς, όταν ανακατεύει κανείς τόν βόθρο αναδίδεται δυσωδία, έτσι και, όταν ή ψυχή ταρασσεται από τόν θυμό, είναι πάρα πολύ μεγάλη ή ασχήμια της και ή δυσωδία της.

Είναι καλύτερα νά συγκατοικείς μέ άγριο θηρίο, παρά μέ θυμώδη άνθρωπο. Διότι εκείνο, όταν τό εξημερώσεις, διατηρεί τήν καλή του κατάσταση. ‘Ενώ τόν θυμώδη άνθρωπο, όσο κι αν τόν ήμερώσεις μέ τή στάση σου, πάλι γίνεται θηρίο, εφόσον έχει συνηθίσει νά πέφτει στό πά-

θος του θυμού και του έχει γίνει έξη αυτή ή κατάσταση. Και πρέπει νά ξέρεις ότι, όπως ακριβώς μιά ήλιόλουστη και ευχάριστη καλοκαιριάτικη ήμέρα είναι έντελώς διαφορετική και αντίθετη από μιά χειμωνιάτικη, νεφελιώδη και βροχερή, έτσι είναι αντίθετη ή ψυχή του θυμώδους και του πράου ανθρώπου.

‘Οξύτατο πάθος

Δέν υπάρχει τίποτε χειρότερο από τήν όργη, αγαπητέ. Δέν παίρνει αυτό τό πάθος από αναβολή. Είναι όξύτατο. Πολλές φορές μπορεί νά ξεφύγει μιά λέξη άνάρμοστη από τόν θυμώδη άνθρωπο, τήν ώρα του παροξυσμού του πάθους του. Για νά αποκαταστήσει όμως μετά ό άνθρωπος αυτός τίς πληγές πού δημιούργησε μέ τή λέξη αυτή, χρειάζεται όλη του τή ζωή. ‘Η μπορεί τήν ώρα του θυμού νά πράξει κάτι κανείς τό όποιο, υπάρχει περίπτωση, νά του ανατρέψει

ολόκληρη τή ζωή του. Πραγματικά, είναι φοβερό, γιατί μπορεί, μέσα σέ ελάχιστο χρόνο, μ’ ένα λόγο ή μέ μιά πράξη, νά προκαλέσουμε στόν έαυτό μας μύριους και άβάσταχτους πόνους και νά τόν αποστερήσουμε ακόμη και από τά αιώνια αγαθά. Γι’ αυτό, σās παρακαλώ άδελφοί, νά κάνουμε τά πάντα, ώστε νά χαλιναγωγήσουμε αυτό τό θηρίο πού λέγεται θυμός.

‘Η όργη είναι φωτιά, είναι φλόγα πού έξάπτει καταστρέφει, κατακαίει. ‘Αλλά έμεις ως τή σβήσουμε μέ τή μακροθυμία, μέ τήν άνοχή.

‘Ο διάβολος δέν τρέμει τόσο πολύ τόν άνθρωπο πού τόν βγάζει και τόν απομακρύνει από κάποιον άλλο άνθρωπο, όσο τρέμει και φρίττει για τόν άνθρωπο πού συγκρατεί τήν όργη και νικάει τό θυμό. Κι αυτό, γιατί ό θυμός είναι φοβερός δαίμονας και πρέπει τούς θυμώδεις νά τούς λυπόμαστε περισσότερο από τούς δαιμονισμένους.

‘Ο θυμώδης άνθρωπος είναι ανεπιθύμητος στό περιβάλλον του, δυσάρεστος στους φίλους και στους γείτονες. ‘Αν χρειασθεί χρήματα, δέν του δίνουν εύκολα εκείνοι πού θά μπορούσαν νά τόν ανακουφίσουν. Είναι κοινός έχθρός και στους συμπολίτες του και στους ξένους, γιατί φωνάζει δυνατά και ώρύεται, ξύνει τίς πληγές εκείνων, έναντίον τών όποίων καταφέρεται, λέγοντας όσα λέγονται και όσα δέν λέγονται. Στόν θυμώδη τό βλέμμα είναι ταραγμένο, τό πρόσωπο πρησμένο, ή γλώσσα λυσσασμένη, τά χέρια καταφέρονται έναντίον όλων τών παρευρισκομένων. ‘Ο θυμώδης φέρεται σάν ένας δαιμονισμένος.

‘Ο θυμός είναι έκούσιος δαίμονας, έκούσια μανία, έλλειψη λογικής. ‘Ο θυμώδης

είναι παιχνίδι του διαβόλου, εργαστήριο δαιμόνων, άξιο όργανο τής κακίας τους.

Τό νά επικρατεί ό θυμός στόν άνθρωπο είναι δείγμα άνωριμότητας και παιδικής συμπεριφοράς, ενώ ή συγκράτηση του θυμού είναι άπόδειξη ώριμότητας και άνδρείας.

‘Ο θυμός, όπως εύκολα έξάπτεται, έτσι εύκολα και σβήνει.

Τίποτε δέν θολώνει τόσο τήν καθαρότητα τής σκέψους και τή διαύγεια του λογικού, όσο ό ξαφνικός και παράφορος θυμός. Γιατί «ό θυμός» λέει ό Σολομώντας, «καταστρέφει ακόμη και τούς συνετούς και τούς φρόνιμους». ‘Οπως ακριβώς συμβαίνει όταν γίνεται νυκτερινή μάχη, πού δέν μπορεί κανείς νά διακρίνει πρόσωπα και πράγματα, έτσι και έδώ. ‘Ο όφθαλμός τής ψυχής, σκοτισμένος από τό θυμό, δέν είναι σέ θέση νά διακρίνει τούς φίλους από τούς έχθρους, ούτε τούς τίμιους από τούς άνήθικους, αλλά τούς μεταχειρίζεται όλους άνεξαίρέτως μέ τόν ίδιο τρόπο. Κι αν ακόμη πρόκειται ό θυμώδης νά πάθει κάποιο κακό, τά υπομένει όλα άγόγυστα, άρκει νά απολαύσει τήν ήδονή, πού χαρίζει ή ικανοποίηση του πάθους του θυμού. Γιατί ή έξαψη του θυμού είναι ένα είδος ήδονής, πού τυραννεί τήν ψυχή περισσότερο από τή φλόγα τής σαρκικής ήδονής, διότι ανατρέπει και διαταράσσει τήν ψυχική υγεία. Πραγματικά, ό θυμός οδηγεί εύκολα στόν παραλογισμό και δημιουργεί συνεχώς άδικαιολόγητες συγκρούσεις, γιατί ή ψυχή υποχωρεί μπροστά στή μεγάλη όρμή του πάθους του θυμού και δέν έχει πού νά στηρίξει τή δύναμή της, για νά άντισταθεί στή μεγάλη αυτή όρμή.

(Συνεχίζεται)

* ‘Ανθολογήματα εκ διαφόρων λόγων του ‘Αγίου ‘Ιωάννου του Χρυσοστόμου από τό βιβλίό «‘Ο θυμός, ή όργη και ή θεραπεία τους», εκδόσεις «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ», ‘Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέας 2008.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

Εἶπαν καί εἶναι σωστό, πὼς ἂν θέλουμε νὰ δοῦμε τὴ δύναμη σὲ ὅλη τὴν ὁμορφιά της, θὰ τὴν ἀναζητήσουμε στὶς μεγάλες μορφές τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Στούς μάρτυρες, στοὺς ἥρωες τῆς πίστεως, στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θὰ βροῦμε τὸν δυναμισμό τῆς ἀγάπης, τὴν αὐταπάρνηση, τὴν αὐτοθυσία, τὸν ἀνυποχώρητο πνευματικό ἀγῶνα, τὸ ἀσυμβίβαστο μὲ τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση.

Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ἡρωισμού. Στὶς γραμμές τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχουν θέση οἱ δειλοί, οἱ νωθροί, οἱ ριψάσπιδες. Ὁ χριστιανικός ἀγῶνας θέλει μόχθο, ἰδρώτα, κάποτε καὶ αἷμα. Οἱ διωγμοὶ καὶ τὰ μαρτύρια εἶναι τόσο γνωστά καὶ ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν πιστῶν. Ὁ Ἀρχηγός τῆς πίστεώς μας τὸ ξεκαθάρισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κάλεσε τοὺς μαθητάς Του σὲ σκληροὺς ἀγῶνες. Νὰ μποῦν στὶς ἀρένες καὶ νὰ παλαίψουν μὲ τὰ ἄγρια θηρία καὶ νὰ ἀτενίζουν ἀτάραχοι τοὺς δημίους. Νὰ στέκονται ἀτρόμητοι μπροστὰ στὰ ὑψωμένα ξίφη. Νὰ ἀντιμετωπίζουν μὲ ἡρωισμό τίς τίγρεις καὶ τὰ λιοντάρια, χωρὶς φόβο στὶς ἀπειλές τῶν τυράννων.

Ἀλλὰ οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ δὲν φάνηκαν δυνατοὶ μονάχα στὸ μαρτύριο. Προτοῦ δώσουν τὴ μαρτυρία τοῦ αἵματος εἶχαν δώσει τὴν μαρτυρία τῆς ζωῆς. Γιατί ὁ χριστιανικός ἀγῶνας καὶ ἡ βίωση τῆς ἀρετῆς χρειάζονται τὸ ἴδιο καὶ ἴσως περισσότερο ἡρωισμό. Χρειάζεται δύναμη μεγάλη, γιὰ νὰ πνίξῃ κανεὶς τὸ θηρίο τοῦ θυμοῦ πού βρυχᾶται καὶ ζη-

τάει ἐκδίκηση. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος θέλει τὴν ἀνταπόδοση, γιὰ νὰ κορέσῃ τὸ πάθος του καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἄγρια χαρά. Καὶ ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καλεῖται ὄχι νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ νὰ συγχωρήσῃ. Καὶ νὰ συγχωρήσῃ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Καὶ νὰ ἀγαπήσῃ. Καὶ νὰ εὐεργετήσῃ. Νὰ κἀνῃ, δηλαδή, κάτι ἀληθινὰ δυνατὸ ὑπεράνθρωπο.

Καὶ ὅταν ὁ πειρασμός γοητευτικὸς προβάλλει μὲ τὰ ἀπατηλὰ θέλητρά του καὶ παρουσιάζει ἐλκυστικὴ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ζωγραφίζει μὲ τὰ χτυπητότερα χρώματα, χρειάζεται πανίσχυρη ψυχὴ, γιὰ νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ ἓνα ἥρωικό ὄχι. Ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας, ἔγραφε ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἰδρώτες καὶ κόπους. Θέλει ψυχὴ φωτισμένη, δυνατὴ, ἄγρυπνη, ὀχυρωμένη ἀπὸ παντοῦ. Αὐτὸς πού γνῶριζε βαθιά τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, παρουσίαζε τίς ἡδονές τῆς ἁμαρτίας μὲ λυσσασμένο σκυλί πού ἀδιάκοπα ὀρμαεῖ ἐπάνω μας. Πόση δύναμη χρειάζεται γιὰ τὴν ἀποκρουσὴ του!

Πόσοι ἀγῶνες ἀκόμα ἀπαιτοῦνται, γιὰ νὰ μείνῃ ἀγνὸ τὸ σῶμα, ἀκηλίδωτο τὸ μέτωπο, φωτεινὸ τὸ βλέμμα, καθαρὴ ἡ καρδιά! Πὼς ἐξουσιάζονται οἱ αἰσθήσεις; Τί θὰ εἶχαν νὰ μᾶς ποῦν ὅσοι βιάστηκαν νὰ περάσουν τὸν χαλκᾶ τοῦ πάθους στή μύτη τους καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸ θέλω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ; Λοιπόν, πού βρίσκεται ἡ ἀδυναμία καὶ πού ἡ ἀληθινὴ δύναμη;

Περιοδικό «ΖΩΗ»,
Ἀρ. Φύλ. 4161/24-4-2008

ΕΡΓΑ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΦΕΡΕΙ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Κάποια εὐσεβὴς κυρία, μέλος τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου μας, μὲ δράση πρὸς τοὺς δεινοπαθοῦντες ἀδελφούς μας, μᾶς διηγήθηκε τὸ ἑξῆς περιστατικό.

Μέ πόνο στὴν καρδιά της ἔβλεπε τὸ νεαρό παιδί της νὰ δείχνει ἀδιαφορία γιὰ τὴν θρησκεία καὶ διαρκῶς νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Μιά Κυριακὴ, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, πῆρε τὴν ἀπόφασή της. Κάλεσε τὸν γιό της καὶ τοῦ εἶπε:

– Ἀγαπητό μου παιδί, θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος τουλάχιστον γιὰ μιά μέρα τῆς ζωῆς σου. Πᾶρε αὐτὸ τὸ δέμα καὶ πῆγαινε στὴν ὁδὸ τάδε, στὴ σοφίτα ἐπάνω ζεῖ μιά πολὺ φτωχὴ χήρα μὲ πολλὰ παιδιά, δῶσε της αὐτὸ τὸ δέμα.

– Ἐγὼ νὰ πάω αὐτὸ τὸ δέμα; Δὲν εἴμαστε καλά. Ὠνειρεύτηκες μητέρα; Ποτέ μου!

– Ἀκουσέ με, γιέ μου, πῆγαινε αὐτὸ τὸ δέμα κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσεις.

– Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, πηγαίνω. Ἐφθασε γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὴ σοφίτα. Χτύπησε τὴν σπασμένη πόρτα καὶ ὅταν μπῆκε βρέθηκε σ' ἓνα θέαμα φρικτό. Μιά γυναῖκα κεϊτόταν στό στρῶμα κατὰ γῆς, ἐνῶ ἔξι παιδάκια ἐκλαιγαν. Μαμά πεινῶ!...

Ἀνίκανος νὰ ἀντιδράσῃ ὁ νέος, ἔδωσε τὸ δέμα καὶ γύρισε νὰ φύγει. «Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ φτωχὴ, φεύγεται χωρὶς νὰ σᾶς πῶ τουλάχιστον ἓνα εὐχαριστῶ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ γιὰ τὴ χειρονομία σας».

Βγῆκε ὁ νέος ἔξω κλαίγοντας ἀπὸ συγκίνηση, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀγαλλίαση. Ἐτρεξε καὶ μπῆκε στὴν πρώτη Ἐκκλησία πού βρῆκε, χῶθηκε σὲ μιά γωνιά καὶ ἔκλαψε, ἔκλαψε...

Στὴν ἐπιστροφή του, ἡ μητέρα τὸν ρωτᾷ:

– Γιατί ἄργησες, παιδί μου; Ἐκανες τουλάχιστον τὴν παραγγελία μου; Ναί, μητέρα, ἔκανα τὴν παραγγελία, ἀλλὰ καὶ σύ μὴν ξεχάσεις τὴν ὑπόσχεσή σου.

– Ἐχεις δίκιο, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις τώρα.

– Ἐτοίμασέ μου ἄλλο ἓνα δέμα, διότι θέλω νὰ δοκιμάσω ἄλλη μιά φορά τὴν ἱκανοποίησιν νὰ κάνω τὸ καλὸ σὲ τέτοια φτώχεια...

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, ὁ νόμος τοῦ ἐλέους εἶναι ἅγιος καὶ σεβαστός «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5,7). Τὸν ἄσπλαχνο θὰ κρίνει ὁ Χριστός. «Ἡ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως». Δηλαδή πρέπει νὰ προσέχουμε νὰ μὴ γινόμαστε σκληροὶ καὶ ἀσυμπαθεῖς στοὺς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας, διότι ἡ κρίσις τότε τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι χωρὶς ἔλεος καὶ ἐπιείκεια σὲ κεῖνον, πού ὑπῆρξε ἄσπλαχνος στοὺς ἀδελφούς του· ἡ εὐσπλαχνία καὶ τὸ ἔλεος δὲν φοβεῖται τὴν κρίση, ἀλλὰ καυχᾶται κατ' αὐτῆς, διότι τὴν κατανικᾷ καὶ ἀποδεικνύεται τὸ ἔλεος ἰσχυρότερο ἀπὸ τὴν κρίση (Ἰακ. 2, 13).

Ὁ Συντάξας Χ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο τεύχος)

«Παγκόσμια Κεντρικά Γραφεία Έκκλησίας του Θεού»

Άλλη «Εκκλησία» αυτή. Καί ποιός ίδρυσε την «έκκλησία», αίρεση, αυτή; Την ίδρυσε ο δεύτερος γιός του Άμβροσίου Τόμπλισον, ο Όμηρος Τόμπλισον. Καί ποιά ή διαφορά από την Έκκλησία του πατέρα του; Έλάχιστη. Έτσι, γιά νά διαφέρει. Έτσι, γιά νά δικαιολογεί την ύπαρξή της σάν μιά άλλη «Εκκλησία» χωρίς Χριστό, άφοϋ κι αυτή είναι μιά άλλη αίρεση έμπνεόμενη από τό πονηρό πνεϋμα.

Άποστολική «Εκκλησία» της Πεντηκοστής.

Ποιός, πάλι, ίδρυσε την «Εκκλησία» αυτή; Την ίδρυσε, τό 1917, ο Κάρολος Σεϋμούρ, στό Λός Άντζελες της Άμερικης. Στην Ελλάδα την ίδρυσε τό 1938 ο έλληνοαμερικανός Χαράλαμπος Μάμαλης.

Καί οι όπαδοί της «Εκκλησίας» αυτής βαπτίζονται στό «Άγιο Πνεϋμα». Κι ύστερα δέχονται τό χάρισμα της «γλωσσολαλίας». Πιστεύει κι αυτή ή «Εκκλησία» στή χιλιετή βασιλεία του Χριστού πάνω στή γή. Άπορρίπτει την Έρά Παράδοση, την ιερωσύνη, τίς έορτές των άγίων. Καί όπως ο Άμβρόσιος Τόμπλισον, έτσι και ο Κάρολος Σεϋμούρ πιστεύει ότι μόνον ή δική του «Εκκλησία» είναι γνήσια και πραγματική. Τώρα, ποιός έχει την αλήθεια; Ο πρώτος ή ο δεύτερος; Κανένας. Καί οι δύο βρίσκονται στην πλάνη, άφοϋ Έκκλησία είναι μιά και μοναδική. Κι αυτή είναι ή Μία,

Άγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία, την όποία ίδρυσε ο Χριστός.

Έλευθέρα Άποστολική «Εκκλησία» της Πεντηκοστής

Νά κι ένας Έλληνας πού ίδρυσε κι αυτός μιά «Εκκλησία». Κι αυτός είναι ο Λεωνίδας Φέγγος, ιατρός καρδιολόγος. Αυτός, λοιπόν, είναι και ο άρχηγός της «Εκκλησίας» αυτής. Καί την ίδρυσε τώρα, τό 1965. Σύγχρονη «Εκκλησία».

Η διδασκαλία της: Η ίδια σχεδόν, μέ όλες τίς άλλες. Βάπτισμα στό «Άγιο Πνεϋμα». «Γλωσσολαλία». Χιλιετής βασιλεία του Χριστού στή γή. Άπορρίπτει την Έρά Παράδοση, την Έρωσύνη και συνεπώς τά Μυστήρια. Δέν τιμά τους άγίους, ούτε την Παναγία Μητέρα του Κυρίου μας. Καί τό άλλο. Παραδέχεται και ο Λεωνίδας Φέγγος ότι ή «Εκκλησία» του είναι ή μόνη γνήσια «Εκκλησία», ένω όλες οι άλλες απομακρύνθηκαν από τό όρθό πνεϋμα της Άγίας Γραφής.

«Εκκλησία» των Άντβενιστών της έβδόμης ημέρας»

Την «Εκκλησία» αυτή, την αίρεση αυτή, ίδρυσε ο άμερικανός γεωργοκτηματίας Γουλιέλμος Μύλλερ. Η διδασκαλία της είναι όμοια μέ εκείνη των «Μαρτύρων του Έχωβᾶ», του Χιλιασμού. Έχει σάν ημέρα άρχίας, αντί της Κυριακής, τό Σάββατο. Προφητεύει τον έρχομό του Χριστού στή γή.

Δέν παραδέχεται τή Θεότητα του Χριστού. Ούτε του Άγίου Πνεύματος. Δέν πιστεύει στην Άγία Τριάδα. Διδάσκει ότι ή ψυχή του άνθρώπου πεθαίνει. Δέν πιστεύει στή δίκαιη και αιώνια κόλαση ή άμοιβή, Άπορρίπτει την Έρωσύνη και τά Μυστήρια. Οι άνθρωποι, πού θά σωθούν είναι μόνον 144.000. Οι άλλοι θά έκμηδενιστούν μαζί μέ τό Σατανᾶ. Καί σάν πηγή διδασκαλίας έχει μόνον την Άγία Γραφή, την όποία έρμηνεύει όπως αυτή θέλει.

Έλληνική Εϋαγγελική «Εκκλησία»

Όπως τό λέει ο τίτλος, Έλληνας ίδρυσε την «Εκκλησία» αυτή, Είναι ο Μιχαήλ Καρπαθάκης. την ίδρυσε τό 1874.

Καί ή διδασκαλία της: Σάν προτεσταντικές όλες αυτές οι «Εκκλησίες» έχουν την ίδια, σχεδόν, διδασκαλία μέ λίγες διαφορές ή μιά από την άλλη, έκτός όρισμένων όπως εκείνης των Άντβενιστών. Δέν έχει Έρωσύνη. Συνεπώς άπορρίπτει τά Μυστήρια. Τό Βάπτισμα και τή Θ. Εϋχαριστία πού τά τελούν, τά τελούν όχι σάν Μυστήρια, αλλά σάν άναμνηστικά σύμβολα. Αυτό συμβαίνει μέ όλες αυτές τίς «Εκκλησίες» - αίρέσεις. Δέχεται ότι ο άνθρωπος σώζεται μόνο μέ την πίστη. Τά έργα δέν έχουν καμιά σημασία. Καί από την Άγία Γραφή, δέκα βιβλία της Π. Διαθήκης τά άπορρίπτει, όπως όλες οι προτεσταντικές «Εκκλησίες».

Έλευθέρα Εϋαγγελική «Εκκλησία»

Την «Εκκλησία» αυτή ίδρυσε τό 1910 ο έλληνας Κωνσταντίνος Μεταλληνός, συνταξιούχος υπάλληλος του Υπουργείου Οικονομικών, μαζί μέ τέσσερις άλλους: Άθ. Κατσάρκα, Γ. Καρβούνη, Θεοφ. Ζαφειρόπουλο και Ι. Δημόπουλο.

Τί παραδέχεται: Ότι τό Άγιο Πνεϋμα φωτίζει τό πενταμελές Συμβούλιο - Πρε-

σβυτέριο, πού διοικεί την «Εκκλησία». Ό Χριστός θά έλθει πάνω σέ σύννεφα, γιά νά παραλάβει την «Εκκλησία» του. Θά ιδρύσει πάνω στή γή τή χιλιετή βασιλεία του. Άπορρίπτει την Έρά Παράδοση, την Έρωσύνη και τά Μυστήρια. Τό Βάπτισμα, τή Θ. Εϋχαριστία και τό Γάμο τά δέχεται όχι σάν Μυστήρια, αλλά σάν άπλές τελετές, όπως και οι άλλες αυτές «Εκκλησίες».

«Εκκλησία των Μορμόνων»

Ποιός ίδρυσε, πάλι, την «Εκκλησία» αυτή; Ένας άμερικανός νεανίας 18 χρόνων, ο Ιωσήφ Σμίθ! Στην ηλικία αυτή του παρουσιάσθηκε, λέει ή ιστορία της περιεργης αυτής «Εκκλησίας», ο άγγελος Μορμόνι και του υπέδειξε τον τόπο, όπου ήταν θαμμένο τό «αιώνιο εϋαγγέλιο» του Θεού από τό 421 μ.Χ. γραμμένο στην άρχαία αιγυπτιακή γραφή, σέ δυό χρυσές πλάκες. Του υπέδειξε τον τρόπο της μεταφράσεως του βιβλίου και του τόνισε ο Μορμόνι ότι είναι προορισμένος γιά μεγάλη άποστολή σέ έθνη, φυλές και γλώσσες.

Η διδασκαλία των Μορμόνων είναι γραμμένη στό «βιβλίο του Μορμόνου» και στό άλλο βιβλίο «Διδασκαλία και Διαθήκη της Έκκλησίας του Ίησου Χριστού των άγίων της έσχάτης ημέρας». Τά δυό αυτά βιβλία θεωρούνται συμπλήρωμα της Άγίας Γραφής!!!

Η «Εκκλησία» αυτή δέχεται την πολυγαμία (γάμος πολλών γυναικών). Ό Χριστός, λέει, παντρεύτηκε πολλές γυναίκες και είχε πολλά παιδιά. Ό Θεός υπόκειται στό νόμο της συνεχούς προόδου. Ό Χριστός θά έμφανισθεί στην Άμερική και θά ένωθει μέ τή γήινη «Εκκλησία» και θά αναλάβει γιά χίλια χρόνια τή διακυβέρνηση της γής. Ό Θεός Πατήρ έχει σωμα από σάρκα και όστά. Φυσικά δέν έχουν Έρωσύνη. Τά Μυ-

στήριά τους Θ. Εὐχαριστία καὶ Βάπτισμα τὰ τελοῦν ὄχι σάν Μυστήρια, ἀλλὰ σάν σύμβολα ἀναμνήσεως. Τό Βάπτισμα τό τελοῦν καί στούς νεκρούς.

Ὁ ἰδρυτής τῆς «Ἐκκλησίας» αὐτῆς διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός φανερώθηκε κατά διαφόρους καιρούς καί σέ διάφορα μέρη τῆς Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ κήρυττε, θεράπευε, ἔκανε θαύματα καί ἐπιπλέον διδάσκει νέες καί παραγωγικότερες μεθόδους τῆς γεωπονίας... Καί ἔφυγε μέ τήν ὑπόσχεση ὅτι θά ξανάρθει...

Εὐαγγελική Βαπτιστική «Ἐκκλησία».

Τήν «Ἐκκλησία» ἱδρυσε ὁ ἄγγλος Ἰωάννης Σμίθ τό 1612. Τήν ὀνόμασε «Βαπτιστική Ἐκκλησία» ἐπειδή, λέει, οἱ ὁπαδοί της πιστεύουν στό «ἐνσυνείδητο Βάπτισμα».

Ἡ διδασκαλία της εἶναι παρόμοια μέ ὅλες τίς Εὐαγγελικές, Προτεσταντικές, «Ἐκκλησίες». Δέχεται μόνο τήν Ἀγία Γραφή, ἀπό τήν ὁποία ἀπορρίπτει δέκα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀπορρίπτει τήν Ἱερά Παράδοση, τήν Ἱερωσύνη, τά Μυστήρια, τίς μνήμες ἁγίων καί τῆς Παναγίας. Τήν Ἀγία Γραφή μπορεῖ νά τήν ἐρμηνεύει ὁ καθένας, ὅπως αὐτός θέλει. Στή δέ λατρεία χρησιμοποιοῖ μουσική τζάζ.

Ἡ «Ἐκκλησία» τοῦ Χριστοῦ.

Ποιός ψευδοπροφήτης ἱδρυσε αὐτή τήν «Ἐκκλησία»; Ὁ Ἑλληνας βιομήχανος Θεόδωρος Λαναράς τό 1911. Καί ἡ διδασκαλία τῆς «Ἐκκλησίας» αὐτῆς ποιά εἶναι; Ὅτι τό δόγμα περί τῆς Ἀγίας Τριάδος εἶναι ἐπινόηση τῶν διεφθαρμένων καί ἀνηθικών πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου!

Ἀκοῦτε ὕβρη! Ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεάνθρωπος. Θεός ἔγινε ἀπό τόν Θεό Πατέρα, μετά τήν ἀνάστασή του. Τό ἅγιο Πνεῦμα δέν εἶναι Θεός. Ἡ ψυχή πεθαίνει. Διάβολος δέν ὑπάρχει. Ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε χωρίς νά τή δοῦν οἱ ἄνθρωποι. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πού δημιουργήθηκαν ἀπό τόν Θεό δέν εἶναι ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐα. Ἀπορρίπτει τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀπορρίπτει ὅλα τά Μυστήρια. Δέχεται μόνο τό Γάμο σάν ἀπλή εὐλογία πίστεως. Δέν ἔχει ἱερεῖς, οὔτε ἑορτές.

Ἡ «Ἐκκλησία» τοῦ Θεοῦ.

Προχωροῦμε σέ ἄλλη. Τήν «Ἐκκλησία» τοῦ Θεοῦ. Αὐτήν τήν ἱδρυσε ὁ ἀμερικανός Δανιήλ Γουῶρνερ τό 1880. Στήν Ἑλλάδα τήν ἱδρυσε ὁ ἐλληνοαμερικανός Νικ. Ζαζάνης. Καί μετά τό θάνατό του, τήν ἀνέλαβε ὁ Παναγιώτης Δενδρινός.

Νά σημειώσουμε καί τήν διδασκαλία της: Ὁ Θεός φταίει γιά τά κακά πού μᾶς βρίσκουν. Ὅσους προσέρχονται στή δική τους «Ἐκκλησία» - αἵρεση, ἀπό ἄλλες αἱρέσεις, τούς ξαναβαπτίζουν, ἐπειδή δέν θεωροῦν ἔγκυρο τό βάπτισμά τους, σάν νά εἶναι τό δικό τους βάπτισμα ἔγκυρο. Δέν ἔχουν ἱερεῖς καί τό βάπτισμα εἶναι ἀπλή ἀνάμνηση. Τό ἴδιο καί ἡ Θ. Εὐχαριστία. Ἔχουν σάν ὑποχρεωτική ἱεροτελεστία τήν «ποδολουσία». Τή νύψη τῶν ποδιῶν, σάν ἀπόδειξη τῆς ταπεινοφροσύνης τους. Ἡ λοιπή διδασκαλία εἶναι ὅμοια μέ τίς ἄλλες «Ἐκκλησίες».

Ἀρχιμ. Γ.Ι.Ρ.
(Συνεχίζεται)

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

- Ἀνώνυμος, εἰς μνήμη Γεωργίου Παντελάκη 300€.
- Χριστόφορος Ἰορδανίδης, εἰς μνήμην Ἀναστασίας Σωτηροπούλου 100€.

Ἡ ἑορτή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος

12-11-2011

Μέ τήν ἀρμόζουσα μεγαλοπρέπεια πραγματοποιήθηκε καί φέτος τήν 12η Νοεμβρίου στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου (Ἄνω Τούμπα) ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί προστάτου τοῦ Σωματείου μας.

Κατά τήν θεία Λειτουργία, στήν ὁποία ἔλαβον μέρος οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ ἐτελέσθη ἄρτοκλασία καί μνημόσυνο, ὅπου κλῆρος καί λαός προσευχηθήκαμε γιά τήν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων ἐν Κυρίῳ ἀδελφῶν μας, μελῶν τοῦ Δ.Σ., μελῶν, δωρητῶν καί συνεργατῶν τοῦ Σωματείου μας, οἱ ὁποῖοι ἀγάπησαν καί ποικιλοτρόπως ἐργάσθηκαν γιά νά βελτιώσουν καί πλουτίσουν τό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας στούς δεινοπαθούντες ἀδελφούς μας.

Εὐχόμαστε ὁλοψύχως, διά πρεσβειῶν τοῦ τιμηθέντος Ἁγίου μας, ὁ Θεός νά χαρίζει σέ ὅλους μας ὑπερεκπερισσοῦ, ὥς αἰτούμεθα ἡ νοοῦμεν κατά τήν δύναμιν τήν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν καί νά μᾶς ἀξιώσει νά ἑορτάσουμε καί τό ἐπόμενο ἔτος τήν πανσεβάσμια ἱερά μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, προστάτου τοῦ Σωματείου μας.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΩΣ

Ὅλα τά μέλη, τούς δωρητές καί συνεργάτες μας, πού μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν δική τους φέραμε εἰς πέρας καί φέτος τό θεάρεστο ἔργο τῆς φιλανθρωπίας πρός τούς πάσχοντα ἀδελφούς μας.

Εὐχόμαστε ὁλόψυχα, χαρούμενα Χριστούγεννα καί τό Νέον Ἔτος 2012 Εἰρηνικό, Χαρούμενο καί Εὐλογημένο παρά Θεοῦ.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο